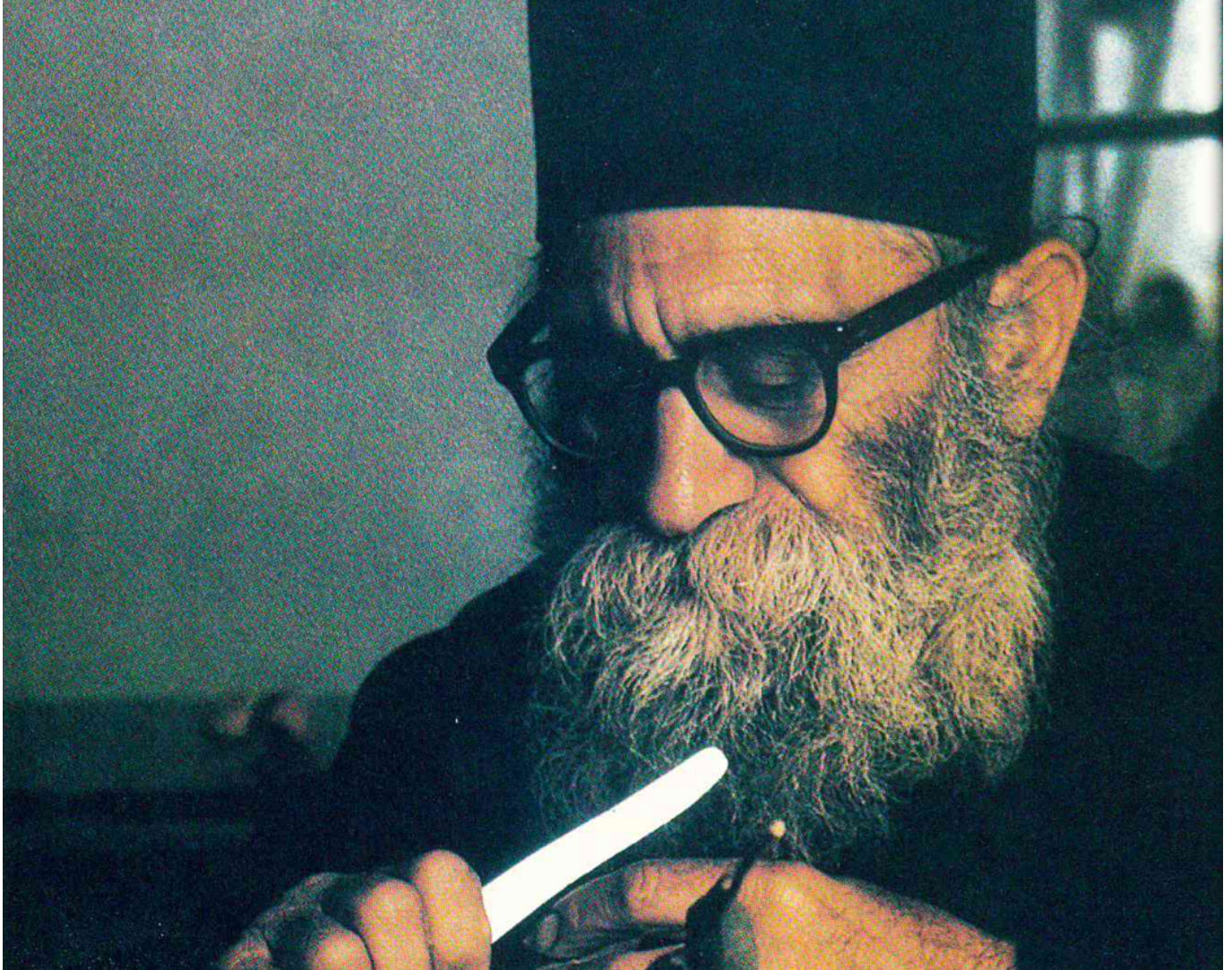

Να ομιλείς μόνο όταν πρόκειται να πεις κάτι ανώτερο της σιωπής

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Σιώπα και ειρήνευε. Ο πολύλογος, έστω κι αν είναι ρήτορας, πνευματικά δεν ευδοκιμεί. Η αργολογία εκδιώκει από την καρδιά το χαροποιόν πένθος.

Να ομιλείς μόνο όταν πρόκειται να πεις κάτι ανώτερο της σιωπής.

Αυτός, που θέλει να μιμηθεί τον πράο και ησύχιο Κύριο, πρέπει να αγαπήσει την ευλογημένη σιωπή. Τότε μόνο θα μπορεί να προφέρει αδιαλείπτως το πανάγιο Του όνομα και να εργάζεται διαρκώς το θέλημα Του «εξ όλης της ψυχής» του και με πόθο άγιο. Για να αποκτήσεις τη σιωπή και την ησυχία στην καρδιά σου, απόφευγε τις περιττές βιοτικές σκέψεις. Έτσι θα σωθείς και θα συγχωρεύεις με Αγγέλους. Να γνωρίζεις για ποιο σκοπο σιωπάς. Αν π.χ. με τη γλώσσα σιωπάς και με τον λογισμό

σου κατακρίνεις, δεν σε ωφελεί μια τέτοια σιωπή. Ούτε πάλιν ωφελεί να σιωπάς και στην καρδιά σου να βασιλεύει μελαγχολία και απόγνωση.

Ένας Γέροντας, πολύ μεγάλος νηστευτής, είπε: «Εκείνη την ημέρα, που θα παραβιάσω ασκόπως την ευλογημένη σιωπή, δεν μπορώ ούτε κι αυτό τον κανόνα της νηστείας μου να τηρήσω, καθώς πρέπει».

Για τη σιωπή, που μ' ερωτάς, πρέπει να ξέρεις ότι αυτή δεν έγκειται μόνο στη σιωπή της γλώσσας, αλλά προπαντός στη σιωπή των λογισμών. Αν δηλαδή σιωπά η γλώσσα σου, οι λογισμοί σου όμως κρίνουν και καταδικάζουν τους άλλους, ε! Τότε αυτό δεν είναι σιωπή! Είναι γραμμένο κάπου: «Μπορεί να ομιλείς όλη την ημέρα, και όμως εσωτερικά να έχεις ευλογημένη σιωπή, επειδή δηλαδή δεν θα λέγεις εκείνα, που δεν αρμόζουν. Και μπορεί να σιωπάς όλη την ημέρα, και όμως να μην τηρείς θεάρεστα τη σιωπή, διότι ο λογισμός σου φλυαρεί και κατακρίνει».

Έλεγε κάποιος: «Αν και πολλές φορές μετάνιωσα, επειδή μίλησα, όμως ποτέ μου δεν μετάνιωσα, επειδή σιώπησα.» Και εγώ σε συμβουλεύω να ομιλείς μόνο, όταν πρόκειται να 'πεις κάτι, που είναι καλύτερο της σιωπής!

Όπως υπάρχει η καλή σιωπή, υπάρχει και η κακή. Όπως υπάρχει η καλή ομιλία, υπάρχει και η κακή. Καλή σιωπή είναι η ταπεινή, η εσωτερική, αυτή, που συνοδεύεται με προσευχή, και γεμίζει την ψυχή με χαρά. Κακή σιωπή είναι εκείνη, που την συνοδεύει η δειλία, η εσωτερική κατάκριση, η ολιγοπιστία, η θλίψη, η απόγνωση. Καλή ομιλία είναι εκείνη, που λέγει τα σωστά και αναγκαία. Κακή ομιλία είναι η αργολογία, η ευτραπελία, η κολακεία, η υποκρισία, ο θυμός, η οργή, η αισχρολογία, η κατάκριση, η συκοφαντία και όλα τα παρόμοια. Πρέπει λοιπόν να αποκτήσουμε «νουν Χριστού» (Α' Κορ. β' 16), ώστε να μπορούμε να διακρίνουμε πότε θα πρέπει να μιλήσουμε και πότε θα πρέπει να σιωπήσουμε.

Γέροντος Γερμανού Σταυροβουνιώτη